

dat, i amb sobretons deshonestos: «a la festa d'Esplugues, algun ball de quatre, pavana i la *sardana*; amb aires de púdic menyspreu: «en la plaça, lo jovent *c o r r i a la sardana*, o què sé jo què ball ---», fins al punt que la locució *córrer la sardana* l'usa ell equiparant-ho amb el *demonium meridianum* de l'excitació satírica: «a Calella --- al passar per un carrer --- oírem un violí dins --- de casetes de pobra gent: Indicava sarauet; --- agoitàrem, i la dansa d'aquells mariners i marineretes anava un xiquet *a demonio meridiano*, corrent la *sardana*; nos en fugírem ---» 1783, *Calaix de Sastre* II, 146, 101; I, 125. Ens recorda això els «enlaces de brazos», i el dubte «para mugeres es buena?» de Lope de Vega (VII, 676b55), i l'excomunió major del bisbe castellà de Tortosa fulminada el 1734 contra els qui la ballaven «indecentemente en calles y plazas, dándose las manos hombres y mujeres».

SERRAR *les dents*, que només vèiem en Pous i Pagès (VII, 848a26), també Maragall: «li fem pendre 'aigua de Noè' --- prou costa de fer-l'hi pendre: *serra* les dents i no vol res, tossuda!» (*O.C. Per.* 719b38).

SEURE. Del cat. arcaic *seð* ll. SEDEM sembla ser derivat de l'arcaisme *asseat* 'acomodat, benestat': «manera mercaders han de guanyar, e en despendre, són pus *asezats* que altres hòmens» *Proverbis de Ramon* 266 (grafiat amb -ç-), i en forma menys antiga «més val a home, Sényer, ésser *aseat* e benanant --- que no fa com és pobre e freturós» *Li. de Cont.* III, 159; *aseament*: «riquesa és *aseament* de volentat» *Prov. de Ramon* 288, cf. un *sedare* a què es fa referència en VII, 891b26. Hi ha un roms. *asezà* que correspon a un ll. vg. *ASSEDIARE (*REW* 721); el cast. (s. xv) i port. *assear* hi podrien també correspondre, o bé ser derivats romànics de SEDEM (*REW* 7781), però no hi ha res d'això en oc. ant. ni en les altres llengües romàniques, per tant no podem partir en cat. d'una forma de ll. vg., ni és gens probable que la forma cat. vagi

amb la cast. i port. (en tot cas no amb la del roms.), car el sign. en cast. és ben diferent del lul-lià, cf. cast. *asseo* que ja es documenta a princ. s. XIII (Berceo).

SOL. Adj. D'*assoliar-se* hi ha exs. en Llull millors que el que cita *AlcM* i que poso de relleu a *ASSOLIR*: «*asoliava-s* l'amic, e acompanyaven son cor, pensaments» *Amic e Amat* 412, «en tots mes dies me són *asoliat* e acompanyat ab falsies e ab engans» *L. de Cont.* I, 116. Que ve d'*assole(z)ar* ho comprova la var. *assolar*: «S'aparta e *s'assola* e:s lunya de les gents» *L. de Cont.* IV, 449 (i de nou *Cont.* VI, 131). *Assolivar* també apareix un cop, i assegurat pel vers: «Dues condicions hi ha / les quals li són art e regla: / primera 's l'affirmativa / qui ab poca *s'asoliva*» *Lògica del Gatzel (Rims* I, 53) (naturalment res a veure amb el fr. *solive* car no significa 'aguantar-se' com creu MColom), comprovació indirecta que *assoliar-se* no ve de *soliu* com aquesta variant, on com fa esperar la fonètica hi ha -v-.

SONIFLAIRANTS, ETIMOLOGIES. Es podria dir per batejar les dels aficionats que no «flairen l'etimologia» sinó pels sons?, com els gossos flairen la caça per la fortor de la salvatgina = cast. *etimologías de sonsonte*.

SORD. Cal descartar la insostenible sospita que *sordera* sigui un castellanisme: en l'article *sórt* del *PVÀranGc*, cito una munió de derivats semblants en català i en ll. d'oc, i amb el mateix o paral·lel significats, veg. allà.

SURO. *Surenc*. No és solament 'semblant al suro', car és molt efectiva literàriament l'expressiva acc. balear i val. 'eixut, sense saba, cadavèric': «des de R. Llull fins --- el s. XIX, tot és buidor i sequedat; ni una estrofa deixa rastre; tot són imitacions fades i *surenques*; però ve --- que Mallorca ---» Alcover (*O.C.* 292b23).